

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

indítványozók a jelen beadványhoz I. sz. alatt csatolt meghatalmazással igazolt Dr. Nagy Tibor ügyvéd - jogi képviselő (székhely: 4025 Debrecen, Mácsai Sándor utca 9. 1/6.) útján a 2011. évi CLI. Törvény (Abtv.) 27. §-a, valamint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c.) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által Pfv.I.21.217/2016/4. sz. alatt meghozott ítélet Alaptörvény ellenességét, és azt megsemmisíteni szíveskedjen, tekintettel arra, hogy a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény I. cikkében, XIII. cikk (1) bekezdésében, valamint a XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

Kérelmünk indokaként az alábbiakat kívánjuk előadni:

- Elöljáróban előadjuk, hogy a megsemmisíteni kért, a Kúria által Pfv.I.21.217/2016/4. sz. alatti ítéletet alulírott indítványozók 2017. június 16. napján vettük kézhez.

- A Kúria fenti ítélete sérti az alapvető jogok korlátozhatóságának az Alaptörvényben meghatározott általános kereteit, a szükségesség-arányosság tesztjét (Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés), sérti továbbá a tulajdonhoz való jogot (Alaptörvény XIII. cikk (1) bek.), valamint sérti a jogegyenlőség követelményét is (Alaptörvény XV. cikk).

-A per tárgyát képező, helyrajzi számú magánút tulajdonosa a haszonélvezője indítványozók (a folyamatban volt peres eljárás I. és II. rendű alperesei). Az utat a a folyamatban volt peres eljárás felperese is használja 2008 óta akként, hogy azon nagy – 3,5 tonnát meghaladó – össztömegű mezőgazdasági erő- és munkagépekkel, illetve kamionokkal közlekedik. A folyamatos, fokozott igénybevétel miatt a szóban forgó út jelentősen károsodott, és azon folyamatos állagromlás keletkezik, amely alulírott indítványozók részére igen nagymértékű károkozással jár.

A perbeli út aszfaltozott, mivel a volt Állami Gazdaság központi épületeit köti össze, a főúttal. Ezen központ pedig a tulajdona. Ezt igazolja az a tény is, hogy csak az a rész van aszfaltozva, amely a központhoz vezet, így nem helytálló a Kúria, illetve a Kúria döntésével felülvizsgált törvényszéki ítélet azon érvelése, miszerint ez egy mezőgazdasági műveléshez szükséges, külterületi kiszolgáló út, amelynek az a funkciója, hogy a környező földterületek megközelíthetők legyenek.

A per tárgyát képező saját használatú út, soha nem volt átmenő forgalom számára megnyitva, ezt csupán 2008-ban kezdte el használni ilyen célokra a. Az utakról szóló 1962. évi. XXI. Tvr. végrehajtásáról szóló 34/1962. (IX.16.) korm. r. 4. §. 1970. június 7-étől 1988. június 30-ig úgy rendelkezett:

„Saját használatú utak – ha a jogszabály másként nem rendelkezik- az állami, a szövetkezeti vagy más szerv és a magánszemély által használt ingatlanon lévő, továbbá kizárólag az ilyen ingatlan megközelítésére szolgáló utak.”

Az út 2008-ig ennek megfelelően volt használva. Az aszfaltozott rész a volt Állami Gazdasági Központhoz, vagyis a [REDACTED] központjához vezet. Ezt követően minden irányba földút vezet.

Meg kívánom jegyezni, hogy a peres eljárás felperesének egyébként nincs mezőgazdasági területe az út közelében, a szántó területei – amelyre a keresetet is alapozta – a fenti út végétől 3 km-re találhatóak, amelyet tehát földúton kell megtenni.

Ezt követően a per I. rendű alperese, mint a szóban forgó út tulajdonosa és (út)kezelője – forgalomszabályozási és tulajdonosi jogkörében eljárva – a magánút műszaki állapotának megőrzése, és az út további károsodásainak megakadályozása, a biztonságos közlekedés és használat biztosítása érdekében az út mindkét végén 3,5 tonna feliratú súlykorlátozást elrendelő közlekedési jelzőtáblát helyezett ki.

Itt kívánjuk megjegyezni, hogy a [REDACTED] a tábla kihelyezésekor rendelkezett megfelelő, szaktervező által készített dokumentációval, és a [REDACTED] által készített szakértői vélemény alátámasztotta az intézkedést.

Intézkedését az indokolatlan, a korábbiaktól eltérő megnövekedett forgalomnövekedés okozta fokozott állagromlás és károkozás alapozta meg. Az alkalmazott forgalomszabályozási intézkedéssel senkit sem tiltott el az út használatától.

A [REDACTED], mint felperes ezt követően keresetet terjesztett elő a Berettyóújfalui Városi Bíróságon annak megállapítása végett, hogy a súlykorlátozó tábla elhelyezése jogellenesen történt. A Berettyóújfalui Járásbíróság 2013. április 8. napján meghozott 6.G.40.003/2012/55. számú ítéletével kötelezte a per I. rendű alperesét, hogy a fenti útra kihelyezett, súlykorlátozást elrendelő közúti táblát három napon belül távolítsa el, továbbá eltiltotta a jövőre nézve minden olyan magatartástól, ami a fenti út indokolatlan korlátozását, illetve elzárását eredményezi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét joggal való visszaélésre alapozta, annak ellenére, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során, ilyen jellegű hivatkozást egyáltalán nem tett, illetve az első fokon eljáró Bíróság sem osztott bizonyítási terhet e vonatkozásban!

Az ítélet ellen alulírott indítványozók természetesen fellebbezéssel élünk, melyben kifejtettük a jogszabályokra és a kiforrott, egységes ítélkezési gyakorlatra alapozott érveinket, melyek igazolták az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát és jogszerűtlenségét.

A Debreceni Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2.Gf.41.039/2013/5. sz. alatt meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta. A másodfokú bíróság a döntését csupán azzal indokolta, hogy az alperesek joggal való visszaélés körében előterjesztett álláspontját nem osztotta, egyéb indokait azonban nem jelölte meg.

Az ítélet ellen alulírott indítványozók felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a Kúriához, amelyben részletesen előadtuk, hogy az első-, illetve másodfokú bíróságok által meghozott ítéletet miért tartjuk megalapozatlannak és jogszerűtlennek.

A Kúria Pfv.I.20.686/2014/6. sz. alatt meghozott végzésével a Debreceni Törvényszék 2.Gf.41.039/2013/5. sz. alatt meghozott jogerős ítéletét hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra, és új határozathozatalra utasította. A Kúria által meghozott végzés indokolásában részletesen kifejtésre kerültek az új eljárásra irányadó és követendő szabályok.

A Debreceni Törvényszék 2.Gf.41.014/2015/40. sz. alatt ítéletet hozott a megismételt eljárásban, és ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részt helybenhagyta. A Debreceni Törvényszék ismételen helyt adott a felperes által előterjesztett keresetnek.

Ezt követően ismételen felülvizsgálati kérelemmel fordultunk a Kúriához, tekintettel arra, hogy a megismételt eljárásban a Debreceni Törvényszék a Kúria végzésében foglalt iránymutatásokat nem, illetve nem megfelelően követte, a Kúria által előírt bizonyítási eljárást nem, illetve nem kellő mértékben folytatta le, illetve a beszerzett bizonyítékokból nem megfelelő következtetéseket vont le.

A felülvizsgálati eljárást követően a Kúria a megsemmisíteni kért Pfv.I.21.217/2016/4. sz. alatti ítéletével a Debreceni Törvényszék 2.Gf.41.014/2015/40. sz. alatti jogerős ítéletét hatályában fenntartotta.

2. sz. alatt tisztelettel csatoljuk a fenti ítéletek másolati példányának anyagát.

Figyelemmel arra, hogy a Kúria ítéletével szemben jogorvoslatra nincs lehetőség, így az Alaptörvényben, illetve az Abtv.-ben foglalt lehetőséggel élve terjesztettük elő indítványunkat a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

A megsemmisíteni kért kúriai ítélet ellentétes a tulajdonhoz való joggal, hiszen Kúria döntése (illetve az az által helybenhagyott törvényszéki ítélet) korlátozza a zavartalan birtoklás és használat jogát, figyelmen kívül hagyva a tulajdonosi autonómiát, hiszen bármiféle ellentételezés nélkül kell megnyitni és biztosítani a magántulajdonban lévő ingatlanhoz vezető magánút használatát, amely jelentős károsodást okoz, illetve okozott már a korábbiak folyamán is az út burkolatában, és amely károkat a tulajdonosnak, mint a közút kezelőjének kell viselnie, illetve az utat folyamatosan karban tartania.

Az ítélet ellentétes az Alaptörvény I. cikkében foglaltakkal is, tekintettel arra, hogy sem a Kúria, sem a Törvényszék, sem pedig az első fokon eljáró Járásbíróság nem vizsgálta a tulajdonhoz való jog, mint alapvető jog korlátozhatóságának kérdését, a szükségesség – arányosság tesztjét nem végezték el.

A megsemmisíteni kért ítélet sérti továbbá a törvény előtti egyenlőség követelményét is (Alaptörvény XV. cikk), hiszen a bírósági döntések olyan eredményre vezetnek, hogy míg az országos közutak kezelője az állagvédelem és a későbbi károsodás megelőzése érdekében alkalmazhat súlykorlátozást, addig az indítványozók, mint útkezelők ettől a lehetőségtől teljes mértékben esznek.

- Indítványunk részletes indokaiként az alábbiakat kívánjuk előadni:

A tulajdonhoz való jog:

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a tulajdonhoz.

A peres eljárás során általunk több alkalommal is hivatkozott 1/1975. (II.5) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 1. számú függelék (1) bekezdés a) pontja rögzíti, miszerint az út a gyalogosok és a közúti járművek közlekedésére szolgáló közterület (közút, illetve magánút), közforgalom elől el nem zárt magánút.

A perrel érintett [REDACTED] hrsz. alatti út, nem vitatottan közforgalom elől el nem zárt magánútnak, azaz magánterületnek, magántulajdonnak minősül.

Az 1988. évi I. törvény 33. § (1) bekezdésének c) pontjának tanúsága szerint „a magánutak esetében, annak a területnek a tulajdonosa az út kezelője, amelyen a magánút van.”

A 34. § (2) bekezdés tanúsága szerint a közút forgalmi rendjét a közútkezelő alakítja ki.

A fenti jogszabályhelyek alapján egyértelműen igazolt, hogy az út vonatkozásában útkezelőnek a folyamatban volt per I. rendű alperese, a [REDACTED] minősül.

A perben szintén többször is hivatkozott 1988. évi I. törvény 14. § (1) bekezdése rögzíti, hogy ***„a közút lezárására, vagy forgalmának korlátozására a közút kezelője a közúton folyó munka, a közút állagának védelme, a közút forgalmi biztonsága, vagy időjárási körülmények miatt jogosult”.***

A 20/1984. (XII.21.) KM rendelet 10. §-ának (2) bekezdése rögzíti, hogy „a tilalmak, vagy korlátozások a forgalom biztonságának és egységesítésnek, ***az út műszaki állapotának védelme*** és környezetvédelmi szempontok érdekében rendelhetők el”.

A fent hivatkozott rendelet mellékletének 33.2. pontja rögzíti, hogy „az út korlátozott teherbírása esetében tengelyterhelés korlátozást, vagy súlykorlátozást, híd (vagy egyéb műtárgy) korlátozott teherbírása esetében súlykorlátozást, vagy legkisebb követési távolságot kell elrendelni”.

A 34.1. pont rögzíti, hogy ***„a járművek, egyes járműfajták behajtásának tilalmát, abban az esetben lehet elrendelni, ha az: c) az út állapotának megóvása indokolja.*** A tilalom bevezetése estén az átmenő forgalom részére tehermentesítő utat kell biztosítani”.

A fenti rendelkezések egyértelműen igazolják, hogy a [REDAKTOR] az út kezelője, aki a forgalom biztonsága, illetve az út állagának megővése érdekében, nem csupán jogosult, hanem köteles is súlykorlátozás, mint forgalomszabályozási intézkedés bevezetésére és intézkedésének fontos, semmiképpen sem elhanyagolható eleme az alternatív utak megléte (tehermentesítő út).

A Tisztelt Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében a tulajdoni alapjogvédelem kiterjed a tulajdoni rész jogosítványokra (birtoklás, használat, rendelkezés joga) és azok gyakorolhatóságára is, és csak az erre vonatkozó Alaptörvénybeli szabály alapján korlátozhatóak.

Korábbi határozatában a Tisztelt Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „a használati, a birtoklási és a rendelkezési jog a tulajdonjog tartalmát adó, a tulajdonhoz tartozó rész jogosítványok, amelyek a dolog feletti hatalmat és a dolog élvezetét jelentik.

Az Alkotmánybíróság már több döntésében, elvi jelleggel a 7/1991. (II. 28.) AB határozatban rámutatott arra, hogy a tulajdonjoghoz kapcsolódó rész jogosítványok korlátozása 'csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak korlátozásával, így csak akkor alkotmányellenes, ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan.' (ABH 1991, 26.)”

A korábbi alkotmánybírósági döntésekben az is kimondásra került, hogy a tulajdonjog és annak részjogosítványai korlátozásának alkotmányosan elfogadható indoka a korlátozásnak a közérdekűsége lehet. A korábbi döntések mellett a fentiek kerültek kifejtésre a Tisztelt Alkotmánybíróság 3012/2017 (II. 8.) sz. AB határozatában is.

A fentiekre figyelemmel tehát a folyamatban volt peres eljárásokban eljáró bíróságoknak figyelemmel kellett volna lennie arra, illetve vizsgálnia kellett volna azt, hogy volt-e, illetve felmerült-e olyan közérdek, vagy olyan másik alapjog, amely egyáltalán elméleti szinten felvetette volna a tulajdonjog, illetve a tulajdonhoz való jog részjogosítványainak korlátozását.

A konkrét ügyben ilyen közérdek egyáltalán nem állt fenn.

A folyamatban volt peres eljárás felperese a peres eljárás kezdetén arra hivatkozott, hogy az általa használt terület csak és kizárólag a [REDAKTOR] tulajdonát képező úton közelíthető meg. Azonban e körben mindenképpen fontos hangsúlyozni azt a tényt, hogy egyébként a peres eljárás során maga a felperesi társaság is eltérő nyilatkozatokat tett e tekintetben, hiszen a későbbiekben maga a felperes nyilatkozott úgy, hogy a terményeit két útvonalon szokta elszállítani, azaz maga a [REDAKTOR] már utóbb elismerte annak a tényét, hogy vannak alternatív útvonalak a területei megközelítésére, amelyet ő maga is nem vitatottan használ!

Ezen nyilatkozatok mindenképpen jelentőséggel bírnak, tekintettel arra, hogy ezek a körülmények is egyértelműen alátámasztják azt, hogy jelen esetben egyáltalán nem áll fenn semmilyen közérdek, sem másik olyan alapvető jog amelynek érvényesülése alkotmányjogi szempontból bármilyen mértékben is indokolná a [REDACTED] tulajdonhoz való jogának korlátozását, illetve [REDACTED] esetében a haszonélvezeti joga által biztosított birtoklás és használat jogát, mint tulajdonjogi részjogosítványokat, hiszen a bírósági eljárásokat megindító felperes számára – általa is elismerten – lehetőség van egyéb alternatív útvonal használatára, amelyeket egyébként használ is. Tehát a [REDACTED] sem a termény szállítása, sem pedig a területe megközelítése tekintetében semmilyen hátrány nem éri az alulírott indítványozók által a [REDACTED] tulajdonában álló út kezelőjeként fogatosított súlykorlátozás következtében.

Mindezek mellett mindenképpen megjegyzést kíván az a körülmény is, hogy a megsemmisíteni kért bírósági döntéssel a fenti jogszabályi rendelkezéseknek olyan értelmezése „született meg”, amely megfosztja az út tulajdonosát, kezelőjét a tulajdonának védelmétől, a tulajdonjog védelem eszközeitől, illetve az út kezelőjére (tulajdonosára) csak kötelezettséget hárít az út kezelésével, fenntartásával kapcsolatosan. Tették mindezt anélkül, hogy bármiféle hátrány, vagy kár a Felperesnél megállapítható lett volna.

Ugyanis a perben eljáró bíróságok a meghozott döntéseikkel elvették azt a lehetőséget, hogy a magántulajdonban lévő út tulajdonosa, kezelője a tulajdonának állagvédelme, és a későbbi még súlyosabb károsodások megelőzése érdekében a jogszabályi előírások által biztosított kereteken belül intézkedhessen.

Mindezekon túlmenően fontos rögzíteni azt a körülményt is, hogy a Kúria (illetve a Debreceni Törvényszék) egyáltalán nem adta pontos és részletes indokát annak, hogy a [REDACTED] hrsz. alatti út miért minősül külterületi kiszolgáló útnak („KÖÚ-4 besorolás”), csupán általánosan hivatkoztak Komádi Város Településrendezési tervére és Helyi Építési Szabályzatára (1/2007. (I.26.) ÖKR.). Pénzes László (Komádi Város akkori Polgármestere) 2009. június 10-ei keltezésű levelében így fogalmaz:

„...”Köú-4” jelű, kiemelt külterületi kiszolgálóútként hasznosítható. Javasolom, hogy a magánút használatáról, karbantartásáról és felújításáról a tulajdonossal kössenek megállapodást, szerződést a polgári jog adta keretek között.”

Álláspontunk szerint óriási a különbség, hogy valami akként hasznosítható, vagy akként kell használni.

Hangsúlyozni kívánjuk tehát, hogy a szóban forgó út nem ilyen besorolású, és ez a körülmény végig vitatott volt a peres, illetve a felülvizsgálati eljárások során is, erre tekintettel különösen sérelmes az ítéleteknek ezen megállapítása, és az ezzel kapcsolatos részletes indokolás teljes hiánya.

Fentieken túlmenően meg kívánjuk jegyezni továbbá azt is, hogy az eljáró bíróságoknak jelen ügyben mindenképpen vizsgálnia kellett volna az út korábbi használatát is, hiszen a peres eljárások, illetve a felülvizsgálat során is számtalan alkalommal hivatkoztunk arra, amit jelen beadványunkban is előadtunk, miszerint a szóban forgó saját használatú út soha nem volt az átmenő forgalom számára megnyitva, ezt csak a felperes kezdte el ilyen célokra használni.

Ahogy azt már többször előadtuk 2002-ben, amikor [REDACTED] átvette a Kft. vezetését, majd később megvásárolta azt, az úthasználat csak alkalmanként, egyedi engedéllyel történt. Majd ezt követően a [REDACTED]nél is megtörtént a tulajdonos, és vezetőségváltás, akik már nem tartották tiszteletben a [REDACTED] magántulajdonát, és azt a sajátjukként kezdték el használni.

Állításunkat igazolja, hogy [REDACTED] Szakértő alábbi nyilatkozata: „A már jelzett [REDACTED] és a [REDACTED] hrsz. alatti területek útjain át mindenkor megközelíthetőek a felperesi földek.” Korábban ezt az útvonalat (és nem a perbelit!) használta maga a felperes is, hiszen ezen az útvonalon szilárd burkolatú úton közelítheti meg földjeit, ellentétben a perbeli úttal, ahol 2 km betonúton, majd ezt követően 3 km földúton jut el területeihez.

Az alapvető jogok tiszteletben tartása, korlátozhatósága:

Az Alaptörvény I. cikke kimondja, hogy az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, amely alapjogok védelme az állam elsődendő kötelezettsége.

Ugyanezen cikk (3) bekezdése kimondja továbbá, hogy az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg.

Alapvető jogok más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozhatók.

A (4) bekezdés pedig rögzíti, hogy a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, illetve terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nemcsak az emberre vonatkoznak.

Ahogy arra jelen beadványunk korábbi részében utaltunk, a Kúria megsemmisíteni kért ítélete, illetve az azzal felülvizsgált törvényszéki ítélet egyaránt ellentétes az alaptörvény fent idézett és hivatkozott rendelkezéseivel is. **Már a tulajdonhoz való joggal kapcsolatos részben is kifejtésre került, hogy a perben eljáró bíróságok, illetve a Kúria egyáltalán nem vizsgálták annak kérdését, hogy alulírott indítványozók tulajdonhoz való alapvető jogával szemben áll-e fenn bármilyen más alapvető jog vagy alkotmányos érték, amelynek érvényesülése és védelme feltétlenül megkívánná a tulajdonhoz való jogunk szükséges és arányos mértékben történő bármilyen nemű korlátozását. Tették mindezt annak ellenére, hogy „az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja .” (Alaptörvény R cikk első bekezdés)**

Ennek megfelelően a bíróságoknak a tulajdonjog, mint az Alaptörvényben biztosított alapvető jog tekintetében mindenképpen alkalmazni kellett volna az alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltak szerinti „szükségesség és arányosság tesztjét”, amely alapján egyértelműen megállapítható lett volna az, hogy a peres eljárást felperesként megindító [REDACTED] esetében konkuráló alapvető jogról nincsen szó, hiszen általa is elismerten a saját tulajdonában lévő területeket egyéb útvonalakon is megtudja közelíteni, ahogyan azt már a korábbiakban is tette. A közúton való közlekedéshez való jogát pedig senkinek nem vesszük el, csak forgalomszabályozást végeztünk a Kft. tulajdonát képező saját használatú úton.

Álláspontunk szerint nem jelenthet felperes számára semmilyen sérelmet, hogy a közútkezelő által meghozott intézkedésnek megfelelően kell közlekednie a közforgalom számára megnyitott magánúton.

Mindemellett e szempontból is szükséges lett volna a [REDACTED] tulajdonában lévő út korábbi használatának részletes vizsgálata, hiszen ahogyan azt korábban is előadtam a saját használatú út soha nem volt az átmenő forgalom számára megnyitva, az alperes önkényesen kezdte el azt ilyen célokra használni.

Ismételten megjegyezzük, hogy az útnak csak az a része van aszfaltozva, amely a [REDACTED] tulajdonában lévő központhoz vezet, így nem helytálló a Kúria, illetve a Kúria döntésével felülvizsgált törvényszéki ítélet azon érvelése, miszerint ez egy mezőgazdasági műveléshez szükséges, külterületi kiszolgáló út, amelynek az a funkciója, hogy a környező földterületek megközelíthetők legyenek.

A fenti körülmények alapos feltárása és vizsgálata a szükségesség és arányosság tesztjének keretében egyértelműen alátámasztotta volna, hogy jelen esetben egyáltalán nincsen szó olyan alkotmányos értékről, közérdekről, vagy más alapjogról, amelynek érdekében feltétlenül szükséges lenne a [REDACTED] t megillető tulajdonjog, mint alkotmányos alapjog korlátozása.

Az eljárás során számtalan példát hoztunk annak bizonyítására, hogy többek között a Magyar Közút Nonprofit Zrt. is számtalan esetben alkalmazza ezt az intézkedést. Példáink között szerepel az az eset, ahol földútra helyezték ki a 3.5 tonnás súlykorlátozó táblát. A Kúriai ítélet értelmében a felperesi hivatkozással élve, jelen közútkezelői intézkedés értelmét vesztené. Mindenki személyes ügynek tekinthetne egy súlykorlátozó táblát, holott az nem kifejezetten személyére irányul, hanem mindenkire aki az adott útszakaszt használja. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy a táblakihelyezés ellen csakis a felperes tiltakozott, annak tartalmát felperesen kívül mindenki elfogadta és tudomásul vette.

A törvény előtti egyenlőség követelménye:

Az alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése értelmében a törvény előtt mindenki egyenlő.

A megsemmisíteni kért ítélet a fent idézett alaptörvényi előírással is ellentétes, hiszen ahogyan azt korábban is említettem a [REDAKTOR], mint a közforgalom elől el nem zárt magánút tulajdonosa meg lett különböztetve, diszkriminálva lett a közútkezelőtől, hiszen a közútkezelőnél megvan a lehetőség arra, hogy az út állagvédelme, és a további, később bekövetkező károsodások megelőzése érdekében a kérdéses útszakaszokon súlykorlátozást vezessenek be.

Azonban a Kúria döntése a [REDAKTOR] ettől teljes mértékben elzárja annak ellenére, hogy a súlykorlátozó tábla kihelyezésekor a gazdasági társaság a vonatkozó jogszabályi előírásoknak, illetve a számára biztosított jogoknak teljes mértékben megfelelően járt el, továbbá a folyamatban volt peres eljárás elsőrendű alperese, mint a szóban forgó út tulajdonosa és kezelője a tábla kihelyezésekor rendelkezett megfelelő, szaktervező által készített dokumentációval, és a [REDAKTOR] által készített szakértői vélemény alátámasztotta ezen intézkedését.

A Kúria ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tulajdonosnak nincs joga az út tönkretételével egy esetleges útlezárást elérni. Ezen kijelentése számunkra érthetetlen, ugyanis többször kihangsúlyoztuk, hogy valótlán az az állítás miszerint a [REDAKTOR]-nek érdeke fűződik az út állagának tönkretételéhez, hogy ezzel elérhesse az út lezárását. **Az út a [REDAKTOR] központjához vezet, a Kft. működése számára elengedhetetlen az út használata, annak jó állapotban tartása.** Fontosnak tartjuk megjegyezni, hogy többször végeztünk útjavítást a megnövekedett forgalom óta. Valótlán az az állítás, hogy nem történt útjavítás.

Összegezve elmondható, hogy az általunk előadottak egyértelműen igazolják, hogy a megsemmisíteni kért ítélet Alaptörvény ellenes így ennek megfelelően ismételten kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által Pfv.I.21.217/2016/4. sz. alatt meghozott ítélet Alaptörvény ellenességét, és azt megsemmisíteni szíveskedjen, tekintettel arra, hogy a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény I. cikkében, XIII. cikk (1) bekezdésében, valamint a XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

- A Tisztelt Alkotmánybíróság részére ismételten bejelentjük, hogy a peres eljárás során rendelkezése álló jogorvoslati lehetőségek teljes mértékben kimerítésre kerültek, míg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítéletével szemben jogorvoslati lehetőség nem áll alulírott indítványozók rendelkezésére.

Nyilatkozunk továbbá, hogy jelen ügyben a Kúria előtt felülvizsgálati eljárás már nincsen folyamatban, illetve jogorvoslat a törvényesség érdekében és perújítás kezdeményezésére sem került sor.

Az Abtv. 27. §-a, valamint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c.) pontja alapján a Tisztelt Alkotmánybíróságnak van hatásköre az általunk előterjesztett indítvány elbírálására, amely tekintetében alulírott indítványozók érintettsége egyértelműen fennáll, tekintettel arra, hogy a folyamatban volt bírósági eljárások során alperesek voltunk, illetve a komádi 0147 helyrajzi számú magánút tulajdonosa a [REDAKTOR] míg hasznélvezője [REDAKTOR] indítványozók.

3. sz. alatt tisztelettel csatoljuk alulírott indítványozók nyilatkozatát az indítványunk, illetve személyes adataink nyilvánosságra hozhatóságáról, illetve érintettségünk további igazolására tisztelettel csatoljuk továbbá 4. sz. alatt a [REDACTED] hrsz. alatt felvett út tulajdoni lapjának másolatát.

Az elbírálás érdekében tisztelettel 5. sz. alatt csatoljuk a peres eljárás során benyújtott fellebbezés, fellebbezési indokolás, illetve a felülvizsgálati kérelmeink anyagát.

Debrecen, 2017. augusztus 7.

Csatolva:

- 1. sz. alatt meghatalmazás
- 2. sz. alatt bírósági ítéletek másolata
- 3. sz. alatt nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
- 4. sz. alatt tulajdoni lap másolat
- 5. sz. alatt fellebbezés, fellebbezési indokolás, felülvizsgálati kérelmek

Tisztelettel:

[REDACTED]

Dr. Nagy Tibor
Ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1699-2/2012
Érkezett:	2017 OKT 06.
Példány:	1
Melléklet:	14+15 db
Kezelőiroda:	↓

— 71 —

**Tisztelt Alkotmánybíróság
részére a Berettyóújfalui
Járásbíróság útján**

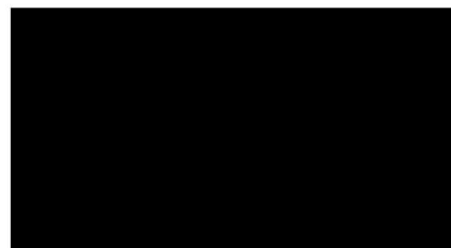
BERETTYÓÚJFALUI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Az ügy száma:	6.9.10003/12
Érkezett:	2017 AUG 11.
Pld.: 2	Mell.: 2

**Alkotmányjogi
panasz
indítványa**

indítványozóknak

Képv.:

**a Kúria, mint
felülvizsgálati bíróság
Pfv.I.21.217/2016/4. sz.
alatt meghozott ítéletével
szemben**

